

D ů v o d y:

Po právní stránce jest soud odvolací názoru, že sice žalobci proti jeho zesnulé manželce ze zákona nepříslušel nárok na výživu, ježto nárok ten z předpisu § 92 obč. zák. nelze vyvoditi, že však mu patří měsíční důchod soudem prvé stolice na 100 Kč měsíčně stanovený z důvodu náhrady škody ve smyslu § 1311 obč. zák. Tento názor odvolacího soudu, pokud jde o odůvodněnost žalobcova nároku na měsíční důchod z důvodu náhrady škody není správným. Podle předpisu § 1 automobilového zákona jsou žalovaní v případě usmrcení osoby povinni dáti náhradu podle § 1327 obč. zák. Příslušel by proto žalobci důchod jím požadovaný jen tehdy, kdyby jeho zesnulá manželka byla měla zákonnou povinnost ho vyživovati. Soud odvolací uvedl a správně odůvodnil, že žalobce neměl ze zákona nárok na výživné oproti své manželce a že mu proto měsíční důchod z důvodu § 1327 obč. zák. nepřísluší. Když tomu tak, nebyl soud odvolací oprávněn měsíční důchod 100 Kč žalobci přisouditi z důvodu § 1311 obč. zák., ježto výminečné ustanovení § 1 automobilového zákona, které stanoví povinnost k náhradě škody za usmrcení osoby, ukládá ji jen za podmínek § 1327 obč. zák. a nemůže býti rozšiřováno na případy v jiném zákonném ustanovení uvedené.

Čís. 8299.

Kratší lhůty § 575, prvý odstavec, c. ř. s. neplatí, domáháno-li se vrácení bytu, ježto jest užíván bezdůvodně, ano skončilo právo k doživotnímu jeho užívání jako služebnost bytu.

Nejde o právo nájemní, nýbrž o právo věcné, podobné doživotnímu výměnku, bylo-li právo oprávněného k »doživotnímu právu bydlení« vtěleno v pozemkové knize.

(Rozh. ze dne 13. září 1928, Rv I 963/28.)

V domě žalobkyně příslušel Marii U-ové doživotní výměnek k bytu a ke krámu za nezvýšitelnou úplatu. Po smrti Marie U-ové užívala krámu žalovaná dědička Marie U-ová, již žalovala žalobkyně o vyklizení. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Především jest uvážiti, zda dovolání a dovolací odpověď byly podány včas, zda se nejedná o spor o vyklizení bytu z důvodu nájmu ve smyslu § 575 c. ř. s. Žalovaná sice namítá, že má být z důvodů nájmu jako dědička Marie U-ové, která byla nájemnicí a v jejímž poměru nájemním ona pokračuje podle § 1116 a) obč. zák. Ale povahu sporu neurčuje námitka, nýbrž důvod žalobní. Tímto jest, že žalovaná užívá bytu bezdůvodně proto, že skončilo právo Marie U-ové k doži-

votnímu užívání jako služebnost bytu. Nejde tedy o vrácení věci najaté, nýbrž o vrácení věci užívané prý bezdůvodně od počátku se strany žalované. Proto ve sporném případě neplatí ustanovení § 575 c. ř. s. o kratších lhůtách pro dovolání a pro dovolací odpověď.

S hlediska dovolacího důvodu nesprávného právního posouzení věci namítá dovolatelka, že Marie U-ová, jejíž jest dědičkou, užívala sporných místností jako žalobkynina nájemkyně a že toto právo podle § 6 zák. o ochr. nájemců na ni přešlo. Tento názor odporuje zřejmě doslovu a smyslu soudního smíru ze dne 4. prosince 1919, jímž se žalobkyně výslovně zavázala, že k zajištění práva Marie U-ové, jež je označeno jako »doživotní právo bydlení«, dává v zástavu své nemovitosti ve smíru blíže označené a jímž svolila ku vtělení tohoto »doživotního práva bydlení« v dotyčných vložkách knihovních. Z použití výrazu »doživotní právo bydlení« a ze vtělení tohoto práva v pozemkové knize, jakož i z další okolnosti, že podle výpovědi žalobkyně samé bylo úmyslem stran při uzavírání smíru zajistiti Marii U-ové jaksi doživotní výměnek, by mohla bytu a krámu s příslušenstvím doživotně užívat, plyne, že strany nechtěly Marii U-ové zříditi jen právo nájemní, nýbrž právo věcné, podobné doživotnímu výměnku, jež podle § 529 obč. zák. končí smrtí oprávněné osoby. Žalovaná se nemůže proto odvolávat na to, že jako dědička pokračuje v právu Marie U-ové, neboť toto právo její smrtí uhaslo a na žalovanou nepřešlo. Žalovaná užívá sporných místností bez právního důvodu a nižší soudy právem žalobě o vyklizení vyhověly.

Čís. 8300.

Předpisu § 234 ex. ř. o omezení přípustnosti rekursu nelze použití na věřitele, kteří se k rozvrhovému roku nedostavili, a nelze z něho zejména dovozovati, že nedostavivší se oprávnění jsou z práva rekursu vyloučeni.

V případě § 14, druhý odstavec, knih. zák. lze kromě nejvyšší míry jistiny vtělit i nejvyšší míru pro úroky a jiné příslušenství. Vtělením nejvyšší míry pro vedlejší poplatky vzniklo již zástavní právo i pro případné úroky, jež se stalo pozdějším vznikem úrokové pohledávky bezpodmínečným.

(Rozh. ze dne 13. září 1928, R II 242/28.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost přikázal soud první stolice knihovnímu věřiteli 30.000 Kč v pořadí úvěrové hypoteky vtělené pro jistinu do nejvyšší míry 30.000 Kč, nepřikázal však v jejím pořadí ani úroky ani útraty sporu a exekuce. Rekursní soud přikázal knihovnímu věřiteli v pořadí jistiny i úroky a útraty v podstatě proto, že byla ve prospěch postupitele knihovního věřitele vtělena v pořadí jistiny i úvěrová pohledávka pro vedlejší poplatky 6.000 Kč, kterou přikázané úroky a útraty nepřevyšovaly.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.